

05-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - এই সময়ত পাঁচ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণে সকলোকে সুখ সম্পত্তিৰ দেউলিয়া কৰিছে, এতিয়া তোমালোকে ৰাৱণ ৰূপী শত্ৰুৰ ওপৰত জয় লাভ কৰি জগতজিৎ হোৱা"

*প্ৰশ্ন:- ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) কোনটো ৰহস্য জনাৰ কাৰণে তোমালোক সন্তানসকলৰ শ্ৰেষ্ঠ চিন্তন চলে ?

*উত্তৰ:- 1. তোমালোকে জানা যে ড্ৰামা অনুসৰি স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰিত হৈ থাকিব। তাৰ পিছত ভক্তৰ ভিৰ লাগিব সেই সময়ত সেৱা নহ'ব। ২. যিসকল বাবাৰ সন্তান অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰ হৈছে তেওঁলোক ওলাই আহিব সেয়েহে তোমালোকৰ বহুত উচ্চ চিন্তন চলে যে এওঁলোকৰ মাজৰ পৰা কোনোবা ওলাওক আৰু সন্তান হৈ বেহদৰ পিতাৰ পৰা নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁক। তোমালোকৰ এইটো চিন্তন নচলে যে কোনোবা ওলাওক, ধন আদি দিয়ক। শিৱ বাবাই পঢ়াই এইটো নিশ্চয় হওঁক আৰু বাবাৰ পৰা অধিকাৰ লবলৈ দৌৰি আহক।

*গীত:- মাতা পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ লৈ লোৱা.....

ওম শান্তি। সেৱাক চাৰ্ভিছ (service) বুলিও কোৱা হয়। প্ৰথমে মাতা-পিতাই সেৱা কৰে। এতিয়া চোৱা বাস্তৱত কৰি আছে নহয়। পৰমপিতা পৰামাত্মাই আহি এতিয়াৰ পৰাই নিয়ম-কায়দা প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে আহি মাম্মা বাবা বুলি কোৱা সেয়েহে মাম্মা বাবাইও তোমালোকৰ সেৱা কৰে। হৃদৰ মাক-পিতাকেও সন্তানৰ সেৱা কৰে। মাক, পিতা, গুৰু, এই সকলোবোৰ লৌকিকৰ, এয়া হৈছে পাৰলৌকিক। লৌকিকৰ সকলকতো সকলোৱে জানে, পিতাই জন্ম দিয়ে। শিক্ষকে পঢ়াই অৰ্থাৎ শিক্ষা দিয়ে। পিছত বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গুৰুৰ ওচৰত শৰণ লয়। এই ৰীতি-নীতিবোৰ কেতিয়াৰ পৰা চলি আহিছে? আচলতে সেয়া এতিয়াৰ পৰাই আৰম্ভ হয়। এই সময়তে সৎগুৰু আহে, তেওঁ আহি বুজাই, মই তোমালোকৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হওঁ। পিতাৰতো সন্তান হৈছা। শিক্ষকৰ ৰূপত তেওঁৰ পৰা শিক্ষা পাই আছা। অন্তিমত সৎগুৰু হৈ সঁচাখণ্ডলৈ লৈ যাব। প্ৰত্যক্ষ ৰূপত তিনিওটা কাম কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে মাতা-পিতা বুলি কলে পিতাইও স্বীকাৰ কৰি লয়। এইটো জানে যে সকলো সন্তান একে সমানে সু-সন্তান হ'ব নোৱাৰে। ইয়াতো বেহদৰ পিতাই কয় - সকলো সন্তান সু-সন্তান নহয়। এয়া তোমালোকেও জানা। এতিয়া হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য। এই কথা কোনো বিদ্বান, পণ্ডিত আদিয়ে নাজানে। যেতিয়া কোনোবা আহে তেওঁক প্ৰথমে সুধিব লাগে যে আপুনি কি বিচাৰে? কোনোবাই শান্তি বিচাৰে সেয়েহে গুৰু বিচাৰে। সত্যযুগত কোনো গুৰু আদিক নিবিচাৰে কিয়নো তাত দুখ নাই। তাত কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাই। ইয়াততো কিবা নহয় কিবা বস্তুৰ প্ৰতি আকাংক্ষা ৰাখি গুৰুৰ ওচৰত যায়। যদি কাৰোবাৰ পৰা শুনে যে কোনোবা গুৰুৱে তেওঁৰ মানোকামনা পূৰ্ণ কৰিলে তেতিয়া নিজেও সেইজন গুৰুৰ কাষ চাপিব। সন্যাসীসকল পৱিত্ৰ হৈ থাকে সেয়েহে তেওঁলোকৰ মহিমা বৃদ্ধি পায়। বহুত তেওঁলোকৰ শিষ্য হৈ যায়। বিবেকেও কয় যে যিয়ে পৱিত্ৰ হৈ থাকে, তেওঁলোকৰ মহিমা পিতাই নিশ্চয় কৰাব লাগে। তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা সেয়েহে তোমালোকৰ কিমান মহিমা হয়! তোমালোকৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ ২১জন্মৰ কাৰণে কল্যাণ হৈ যায়। সকলো মানোকামনা ২১ জন্মৰ কাৰণে পূৰ্ণ হৈ যায়। এয়াও তোমালোকে জানা, দুনিয়াত কোনোৱে এইটোও নাজানে যে পৰামাত্মা কেতিয়া আহে, জগত অম্বা কোন হয়, যাৰ দ্বাৰা আমাৰ সকলো মানোকামনা পূৰ্ণ হৈ যায়। সকলো এতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰত (অজ্ঞানত) আছে। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা..... প্ৰথমে কম অন্ধকাৰ হয় তাৰ পিছত কলিযুগত ঘোৰ অন্ধকাৰ হৈ যায়। ময়াৰ ৰাজ্যক ঘোৰ অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় ভাৰতৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ

শত্ৰু হৈছে মায়াৰূপী ৫ বিকাৰ। তোমালোকে জানা যে এই মায়া ৰাৱণে সকলো সীতাক হৰণ কৰিলে অৰ্থাৎ নিজৰ শিকলিৰে বান্ধি পেলালে। পিতাই আমাক এই সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহে। এইটোও কোনোৱেও নাজানে যে ভাৰত যি সমৃদ্ধিশালী আছিল, সেই ভাৰতক কোনে ভিকলু বনালে? এই সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু ৰাৱণে। ৰাৱণে প্ৰৱেশ কৰা কাৰণেই ভাৰতৰ এই অৱস্থা হৈছে। এনেকৈ কোৱা হয় যে তোমাৰ ভিতৰত ক্ৰোধৰ ভূত আছে। মনুষ্যই বুজি নাপায় যে ৫ বিকাৰকে ভূত বুলি কোৱা হয়। এই ভূত অৰ্থাৎ ৰাৱণেই সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু। এনেকৈ কোৱা নহয় যে মুছলমান বা খ্ৰীষ্টিয়ানে ভাৰতক ভিকলু বনাইছে। এনেকুৱাতো নহয়, আচলতে সকলোকে সুখ সম্পত্তিৰ দেউলিয়া কৰিছে এই ৰাৱণে। এই কথা কোনেও নাজানে। এতিয়া সন্যাস ধৰ্মৰ ১৫০০ বছৰ হৈছে। তেওঁলোকৰ সংখ্যা বহুত বৃদ্ধি পাইছে। বৃদ্ধি হৈ হৈ এতিয়া জৰ্জৰিত অৱস্থা পাইছে। তোমালোকৰতো এতিয়া সতোপ্ৰধান নতুন বৃক্ষ।

তোমালোকে এতিয়া ৰাৱণৰ লগত যুদ্ধ কৰি আছা। গীতাত ৰাৱণৰ নাম নাই। পিছত তেওঁলোকে হিংসাৰ যুদ্ধ দেখুৱাইছে। পিতাই কয় তোমালোকে এই ৫ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিব পাৰিলেহে জগতজিৎ হ'ব। অন্য সকলো ধৰ্মই পুনৰ উভতি যাব লাগিব কিয়নো সত্যযুগততো এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য হ'ব। গতিকে কল্পৰ আগতে যিসকলে লৈছিল, যিসকল সূৰ্য্যবংশী হৈছিল তেওঁলোকেই প্ৰথম নম্বৰৰ সতোপ্ৰধান ৰাজ্য কৰিব। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম আছিল। পিছত পুনৰ জন্ম লৈ লৈ এতিয়া বৃদ্ধি হৈ গৈছে যিদৰে অন্য ধৰ্ম বিলাকতো অনেক প্ৰকাৰৰ বৃদ্ধি হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত ব্ৰহ্ম সমাজ, আৰ্য সমাজ, সন্ন্যাসী আদি কিমান আছে- বিস্ময়কৰ! সকলো ভাৰতবাসীয়েই হয়, এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰেই। ওপৰৰ পৰা সেই বংশবৃত্তান্তই চলি নাহে জানো। ভাৰতখণ্ড হৈছে সঁচাখণ্ড, য'ত পিতাই আহি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মলৈ স্থানান্তৰ কৰে। এয়া তোমালোকে জানা। প্ৰথমে ৭ দিনৰ ভট্টিত থাকি শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। সন্ন্যাসী সকলৰতো বৈৰাগ্য আছে, সেয়ে জংগললৈ গুচি যায়। তেওঁলোকৰ ৰাস্তাই ভিন্ন। ঘৰ-সংসাৰ এৰি যায়। তেওঁলোকৰ কোনো কষ্ট নাই। অৱশ্যে মনত সংকল্প আহিব। কাম বিকাৰৰ পৰা আঁতৰি যায়। বাকী ক্ৰোধ আছে, তেওঁলোকৰ মাজতো ক্ৰম ভিত্তিক হয়। কোনো উত্তম, কোনো মধ্যম, কোনো কনিষ্ঠ, কোনো আকৌ একেবাৰে লেতেৰাও হয়। সত্যযুগত যদিও সকলোৱে সুখী কিন্তু স্থান বা পদ ক্ৰম ভিত্তিক হয়। সূৰ্য্যবংশী ৰজা-ৰাণী, প্ৰজা, চন্দ্ৰবংশী ৰজা-ৰাণী, প্ৰজা....উত্তম, মধ্যম, কনিষ্ঠতো হয়েই। এয়া সকলো ধৰ্মতেই হয়। গতিকে পিতাই বহি সকলো ৰহস্য বুজাই। এইটো মাৰ্গত কঠিনতা বহুত আছে, সন্যাস মাৰ্গত ইমান নাই। তেওঁলোকৰতো বৈৰাগ্য আহিল, সন্যাস ললে তাতেই শেষ। কোনো কোনো অসফলো হয়। বাকী যিসকল অতি দৃঢ় সন্ন্যাসী হয় তেওঁলোকৰ কাৰণে আকৌ উভতি অহাতো কঠিন। ইয়াত গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পিতাই বুজাই যে বাহাদুৰ সেইসকল যিসকল যুগলে মাজত জ্ঞান-যোগৰ তৰোৱাল ৰাখি একেলগে থাকে। এনে এটা কাহিনীও আছে – পত্নীয়ে কলে যে কলহ লাগিলে মূৰৰ ওপৰত ৰাখা কিন্তু শৰীৰ যাতে স্পৰ্শ নহয় অৰ্থাৎ বিকাৰৰ ভাৱনা যাতে নাথাকে। কিন্তু মানুহে সেয়া কেৱল শৰীৰ বুলিয়েই ভাবি ল'লে। আচলতে এয়া হৈছে বিকাৰৰ কথা অৰ্থাৎ ইজ্জৎ হেৰুৱাব নালাগে। কাম অগ্নিত জ্বলিব নালাগে। লক্ষ্য উচ্চ যেতিয়া প্ৰাপ্তিও বহুত শ্ৰেষ্ঠ। সন্ন্যাসী পৱিত্ৰ হৈ থাকে সেয়েহে তেওঁলোকৰো কিমান প্ৰাপ্তি হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ মহামণ্ডলেশ্বৰ হৈ বহি আছে, অট্টালিকাত থাকে। বহুতেই গৈ পইচা দিয়ে। চৰণ ধুই পানী পিয়ে। বহুত মহিমা হয়। কিন্তু এক নম্বৰ মহিমা হৈছে ঈশ্বৰৰ। তেৱেঁই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তাত মায়াৰ নাম চিহ্ন নাথাকে। সন্ন্যাসীসকলেও এইটো বুজি নাপায় যে ৫ বিকাৰেই হৈছে মায়া, তেওঁলোক কেৱল পৱিত্ৰ হৈ থাকে। ড্ৰামাত তেওঁলোকৰ সেয়াই পাৰ্ট। তেওঁলোকৰ হৈছে হঠযোগ সন্যাস। তোমালোকৰ হৈছে ৰাজযোগ সন্যাস। তেওঁলোকেতো ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। তেওঁ হৈছে শংকৰাচাৰ্য, তোমালোকৰ হৈছে শিৱাচাৰ্য। তোমালোকেও পৰিচয় দিয়া যে ভগৱান আহি আমাক পঢ়াই। তেওঁ নিশ্চয় স্বৰ্গৰ মালিক বনাব। নৰকৰতো নবনাই। তেওঁ স্বৰ্গৰহে ৰচোতা। গতিকে গৃহস্থত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থকা- ইয়াত কঠিনতা আছে। কন্যা সকলক বিয়াৰ অবিহনে থাকিব নিদিয়। আগতে বিকাৰৰ কাৰণে বিয়া কৰাইছিল। এতিয়া বিকাৰী বিয়া বাতিল কৰি জ্ঞান চিতাত বহি পৱিত্ৰ যুগল হয়। গতিকে নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে

মায়াই চঞ্চলতো নকৰে? মনত ধুমুহাতো নাহে? মনত সংকল্প আহিলেও কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম কেতিয়াও নকৰিব। ভাই-ভনী বুলি ভাবিলে, জ্ঞান চিতাত থাকিলে কাম অগ্নিৰ প্ৰভাৱ নপৰিব। যদিহে অগ্নিৰ প্ৰভাৱ পৰে তেন্তে অধোগতি হ'ব। আচলতে গোটেই দুনিয়াই ভাই-ভনী। যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়াই আমি তেওঁৰ হওঁ। এতিয়া তোমালোক বাস্তৱত ব্ৰহ্মামুখ বংশাৱলী হোৱা, তোমালোকৰ স্মাৰকো ইয়াতে আছে। অৰ্ধকুমাৰীৰ মন্দিৰো আছে। যিয়ে কাম চিতাৰ পৰা নামি জ্ঞান চিতাত বহে- তেওঁলোকেই অৰ্ধকুমাৰী বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে সন্যাসীসকলকো বুজাব পাৰা। বাকী কাৰো লগতে অযথা মগজ খটাৰ নালাগে। পাত্ৰ জিজ্ঞাসু হ'লে, তেওঁ অকলেই আহি প্ৰেমেৰে বুজিব। কোনোৱে ঠাট্টা-তামচা কৰিবলৈও আহে সেয়ে ৰোগ চাই ঔষধ দিয়া উচিত। পিতাই কয় পাত্ৰ চাইহে দান দিব লাগে।

বৰ্তমান দুনিয়াখন বহুত বেয়া। সন্যাসীয়ে গেৰুৱা বস্ত্ৰ পিন্ধি বেলেগে থাকিবলৈ লয়। খাবলৈ কিবা নহয় কিবা পাই যায়। মজাৰে খাই বৈ থাকে। এতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰভাৱ আছে। তোমালোকৰো যিসকলে ভাল সেৱা কৰে তেওঁলোকৰ লগতে অন্যসকলৰো মহিমা হৈ যায়। সন্তানে ভাল সেৱা কৰিলে সকলোৱে কয় তেওঁৰ মাতা-পিতাও চাগে তেনেকুৱাই। যত্ন নিশ্চয় কৰিব লাগিব। সন্যাসীসকলৰ ঘৰত বহিয়ে বৈৰাগ্য আহি যায় সেয়ে হাৰিদ্বাৰত গুচি যায়। তাত কোনো গুৰুৰ শৰণ লয়। ইয়াৰ ৰীতি নিয়মেই অনন্য। ইয়াৰ বৰ্ণনা ক'তো পাবলৈ নাই। মিথ্যা বৰ্ণনাৰে গীতাখনকেই মিথ্যা কৰি দিছে। এই এটা ৰহস্য অনাবৃত হৈ গলেই সকলো বি.কে. প্ৰখ্যাত হৈ যাব। সকলোৱে তোমালোকৰ ওপৰত বলিহাৰ হ'ব। প্ৰভাৱ বিস্তাৰতো হ'বই। এতিয়া তোমালোকৰ বহুত বিৰোধিতা কৰে। প্ৰথমে ঘৰৰ সকলেই শত্ৰু হৈ পৰে। এই বাবাৰো (ব্ৰহ্মা বাবা) কিমান শত্ৰু হৈ পৰিছিল। কৃষ্ণৰ কাৰণেও কয় – পলুৱাই নিছিল। কিমান কলংক লগাইছে। এয়াও ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ড্ৰামা অনুসৰি স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰিত হ'ব। তাৰ পিছত ভক্তসকলে আহি ভিৰ কৰিব। কিন্তু ভিৰ হ'লে সেৱা কৰিব পৰা নাযাব। সন্যাসীসকলৰ ওচৰত ভিৰ হলে তেওঁলোক সুখী হয়। ইয়াত তোমালোকে জানা যে কোটিৰ মাজত কোনোবা এজনহে ওলাব। সন্যাসীসকলেতো ভাবে ইয়াৰ মাজত কোনোবা ওলাওক যিয়ে ধন আদি দিব। আনহাতে তোমালোকৰ চিন্তন চলে যে ইয়াৰ মাজৰ পৰা কোনোবা ওলাওক যি ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈ উত্তৰাধিকাৰীত্ব লব। গতিকে কিমান পাৰ্থক্য। তোমালোকে ভাষণ কৰিলে যিসকল আমাৰ সন্তান অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰ হৈ গৈছে তেওঁলোক ওলাই আহিব। কোনোবা আৰ্য সমাজৰ পৰা, কোনোবা অন্য ধৰ্মৰ পৰা ওলাই আহিব। আৰু যেতিয়া মানুহে শুনে যে এওঁ আমাৰ ধৰ্মৰ পৰা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ ওচৰলৈ গুচি গৈছে তেতিয়া ভাবে যে আমাৰ নাক কটা গ'ল। তেওঁলোকক বহুত স্পষ্টভাৱে যুক্তিৰে বুজাব লাগে। প্ৰথমতেতো পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। কোনোবাই লিখিও দিয়ে। নিশ্চয় শিৱবাবাই পঢ়ায় কিন্তু তাতে সন্তুষ্ট হ'ব নালাগে। তেওঁলোকৰ নিশ্চয় একেবাৰে নাই। যদিওবা কোনো সন্তানে চিঠিও লিখে, বাবাই লিখি দিয়ে- তোমাৰ নিশ্চয় একেবাৰে নাই। আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা যায় – এইটো নিশ্চয় হ'লে এক চেকেণ্ডো বৈ নাথাকিব। বিবেকে কয় যে দুখীয়াসকল তৎক্ষণাত দৌৰি আহিব। ধনীসকলৰ কাতচিংহে কোনোবা ওলাব। সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ সকলৰ কিছু ওলাব। কোনোবা আহিলে ক'ব লাগে যে এয়া ৰাজযোগৰ পাঠশালা। যিদৰে ডাক্তৰি-যোগ সেইদৰে এয়া হৈছে ৰাজযোগ, যাৰ দ্বাৰা ৰজাৰো ৰজা হ'ব পাৰি। আমাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱী- দেৱতা হোৱা। অচ্ছা।

বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ। অন্তৰ আসনত সেইসকলেই অধিষ্ঠিত হয় যিসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আনকো নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলে। বাকী পিতাই সকলোকে মৰমতো কৰিবই। অচ্ছা - আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। জ্ঞান আৰু যোগবলেৰে মনৰ ধুমুহাৰ (মনত চলা সংকল্প-বিকল্প) ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে।

(2) সেৱা এনেদৰে কৰিব লাগে যাতে মাতা-পিতাৰ নাম উজ্জ্বল হয়, সকলোৰে আশীৰ্বাদ যাতে পাই থাকা।

*বৰদান:- দিব্য বুদ্ধিৰ বলৰ দ্বাৰা পৰামাত্ম টাচ্ছিং (স্পৰ্শ)ৰ অনুভৱ কৰোতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা।

দিব্য বুদ্ধিক বুদ্ধিবল বুলি কোৱা হয় এই বুদ্ধিবলৰ দ্বাৰাই পিতাৰ পৰা সৰ্বশক্তিক ধাৰণ কৰি মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হৈ পৰা। যিদৰে বিজ্ঞান বুদ্ধিবল হয় পিছে সেয়া সংহাৰি বুদ্ধিহে সেয়েহে এই সংসাৰৰ প্ৰতি, প্ৰকৃতিৰ প্ৰতিহে ভাবিব পাৰে। তোমালোকৰ ওচৰত দিব্য বুদ্ধিৰ বল আছে যিয়ে পৰামাত্ম প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰাই। দিব্য বুদ্ধিৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক কৰ্মতে পৰামাত্মাৰ পৱিত্ৰ টাচ্ছিং অনুভৱ কৰি সফলতাৰ অনুভৱ কৰিব পাৰা। দিব্য বুদ্ধিৰ বলৰ দ্বাৰা মায়াৰ আক্ৰমণক প্ৰতিহত কৰি মায়াক পৰাভূত কৰিব পাৰা।

*প্ৰোগান:- মাষ্টৰ জ্ঞান সূৰ্য হৈ সকলোকে জ্ঞানৰ লাইট-মাইট (প্ৰকাশ আৰু শক্তি) দিয়া জনেই সঁচা সেৱাধাৰী হয়।

!!ওম্ শান্তি!!

***